

Årets reisebrev fra gjøрма i Birkenes-heiene

Jeg er fortsatt løpe-amatør, men med økt ambisjonsnivå etter fjorårets Svalandsgubbe er det imponerende hvor mange belastningsskader det er mulig å samle i en gammel kropp. Under tre timer, sagt i affekt etter målgang i fjor, medførte en viss anger og skepsis etter nok en uke med regn. Drittvær og vonde achilleser var mulige unnskyldninger, men to faktorer var allikevel avgjørende:

Trygve Lølands «mobbing» av oss fra Lillesand, for ikke å nevne Anne A sin overraskende påmelding. Verken jeg eller Totto kunne trekke oss, vi er fortsatt menn

Jeg beklager JIM og SM (og alle gode venner) at jeg valgte å ligge med bena høyt lørdag kveld, i uforståelig forsakelse: Bobler og kardinaler fristet veldig

Her er årets beretning fra heiene innafor, fem timer etter innkomst i Birkenesparken:

Søndag morgen, opp seks sharp, jeg glemte å stille klokka. Ok, rekker to-tre måltider med pasta og korn. Solen gløtter frem, dette ser lovende ut, jeg føler meg sterk. Planen er klar, spis mye karbo (har hørt at det er bedre for oss lø-

pere, enn for slankende) og det går i hvete og havre. Virker litt for sykt å koke pasta til frokost, jeg har tross alt ikke latt dette gå til hodet på meg. Deretter skal jeg til nabobygda for å vise Løland at vi både kan og vil. I år skal jeg legge ut i større tempo, tror jeg er i stand til å kjempe i toppen. I hvert fall i min egen topp

På Birkeland går alle rundt og smiler, jeg undres på om folk gleder seg til dette? Det er faktisk ikke noe å glede seg til. Jeg treffer Thor, Morten, Eirik, Torolf, Totto, Anne og mange flere fra sjøkanten. Vi er tross alt noen fra Lillesand, men det skal legges til at det ikke er helt naturlig for oss fra kysten å fyke rundt i busker og kratt. Det kjennes riktigere å tøffe i sjektefart opp leia, ligge langflat på svabergene, og med dette i hu e så synes jeg vi er godt representert. Før start annonseres at noen av disse gjerne folka har løpt Gubben bortimot 40 ganger. Er det mulig? Om 38 år har jeg knapt fylt 80 år, burde kanskje være mulig å nå 40 starter? Skuddet går og i år følger jeg etter Bylund. Etter 3 km har jeg ikke vært under 95 % av

makspuls én eneste gang. Dessverre gjelder dette hele gjørmeveien opp til første drikkestopp. Jeg styrer unna det gulbrune stoffet jeg drakk i fjor og halser videre innover. På vei ned ei steinrøys før Trongedal spretter nevnte Gubbe Løland forbi meg som ei fjellgeit. Skulle tro han hadde øvd! Jeg banner stille over feiltråkk i myrene, og jeg skal love at maks-puls kombinert med to stive bein, fast i gjørme til knærne, kan få den mest gudfryktige til å ta et oppgjør med maktene. Hvorfor driver jeg med dette?

Opp til Svaland har jeg syre til ørene, men jeg ligger godt foran fjoråret idet Morten passerer og sier: «Du er sprek!» Jo takk, men du løper jo forbi. Over jordene på Svaland er jeg konsentrert for å unngå kudritt, jeg er sliten, men det ligger innenfor mitt forfølgelsesnivå å styre utenom. Jeg er tross alt bygutt. På vei nedover finner jeg min likesinnede, og legger meg stille bak to stødige bein. Jeg lofte meg selv å forbedre løpeteknikken nedover, så nå får det stå til. Tynne bein eller ikke, jeg er i godt drag, dette skal bli pers.

Ved Rugsland trøster jeg en kropp som har «fått det» på asfalten; Tell til 50 ad gangen, roper jeg, idet jeg «styrter» forbi. Ved 6 km igjen regner jeg ut en pers på 30 minutter. Jippi! Lett! Så, ved Mollestad skjer det; min kone AM og sønn Bastian smiler og heier, men for meg er det tværr-slutt. Beina surner, jeg likeså og det går helt rundt for meg. Tre km før mål stopper jeg i tre minutter og tvinger ned en halv sjokolade. Har aldri brukt lenger tid på snop før. Fullstendig i ørnska, raver jeg videre, mens det irriterer meg at de ikke kan holde seg til 1000 meter mellom kilometermerkene. Tror de har blandet inn nautiske mil (1852 m). De siste 1000 «går unna» på ca. 10 minutter, og det er da jeg bestemmer meg for å klage hele Gubbeveldet inn for menneskerettighetsdomstolen. Det må være mulig å legge løpet til en årstid med mindre vann og til ei løype det er mulig å løpe i. Det er ikke naturlig å springe i fjell, myr, gjørme, røys, rullestein og dritt for folk som nedkom andre steder enn i trollterreng. Inn mot mål har jeg ikke helt seiersfølelsen

fra ifjor, det går helt i surr. Kommer jeg i det hele tatt helt inn? Når speakeren roper Heikki Erling Systad velkommen, er jeg i en annen verden.

Nei, spøk til side, vi oppsummerer sånn:

Det er søndag kveld, jeg perset med 17 minutter og er såre fornøyd. Vi klarte oss godt alle sammen, og til deg Anne A; vel gjennomført (gubben også) og du lurte oss. Vel blåst også til HL som tok nedfarten fra Svaland med hodet først. Til herrerne Svaland, Løland og alle dere andre i arrangementskomiteen; **Tusen takk for meg!** Supert arrangement, flott turvær, det er ikke mulig å ha mer moro for kr. 200,-. Det er godt å ha noen sprø mål, men jeg venter noen dager før jeg setter nye. Beina er vonde og som sagt; dette har tross alt ikke gått til hodet mitt. Tror jeg

Hilsen den samme
anonyme Gubben som i fjor